

1c klasės mokinio Rojaus Riklaučio manęs pasakė

Karolinos ir Mikučio draugystė

Seniai seniai miško pakraštyje neturtingoje, bet mieloje trobelėje gyveno našlaitėlė Karolina su seneliais. Ramiai jie gyveno, labai vienas kitu rūpinosi. Šilumos niekada netrūko jų namuose.

Karolina su kačiuku Mikiu žaidė kieme ir pastebėjo, kad trobelėje nedega šviesa. Nubėgo pažiūrėti, nes niekada taip nebuvo. Rado kambarėlyje senelę labai nusiminusią. Senelė jai pasiguodė, kad negali įžiebtį žibalinės lempos, nes baigėsi žibalas, o ir senelis susirgo negalės taip toli eiti žibalo parnešti. Karolina apsikabino senelę ir prisiglaudė taip meiliai kaip tik mokėjo, nes žinojo, kad tikrai senelė neišleis taip toli eiti. Anūkėlė dar buvo per maža, kad suprastų koki sunkumai jos laukia... Senelė priglaudė anūkėlę ir paglostė jai galvelę švelniai švelniai, kaip tik mokėjo ir tarė:

-Mieloji, eime miegoti, „rytas už vakarą protingesnis“...

Nors Karolina paklausė senelės, bet ji jau nusprendė eis su Mikučiu ir ryte bus namuose nustebins senelius, nes parneš žibalo. Ji jautėsi didelė.

Taigi, seneliams užmigus, mergaitė apsirengė, pakvietė Mikutį ir nubėgo į tamsą... Eina mišku abu, siauras takelis vingiuoja vis tolyn į tamsesnį ir dar baisesnį mišką, kuriame kažkur yra trobelė. Senelis pasakojęs, kad toje trobelėje ir duoda žibalo, tik nežinojo mergaitė, kad tai nepaprasta trobelė... Eina eina, o baimė vis didesnė vis labiau kojos dreba, bet ne iš šalčio. Medžiai traška, pelėdos ūbauja, kažkieno akys žiba. Drąsuolė vis tiek eina pirmyn nesižvalgo atgal. Taip ilgai ėjo, įtempusi ausis klausėsi, išplėtusi akis žvalgėsi. Pagaliau tolumoje pamatė kažką žibant. Pribėgo, o ten trobelė, pasibeldė nieko nelaukdamą į didžiules, nešvarias duris.

-Kas ten? – paklausė, kažkoks keistai storas balsas.

-Tai aš Karolina, įleiskit man labai reikia žibalo..

Durys sugirgždėjo ir atsidarė. Karolina įėjo vidun, bet Mikutis paspruko jam buvo baisu.

Karolina mandagiai pasisveikino.

-Laba diena, atsiprašau, kad aš taip vėlai, bet...

Toliau nebeįtarė nei žodžio, nes apsižvalgė aplink. Visur buvo tokia netvarka, voratinkliai apsiraizgę, o kėrsle sėdėjo tokia susivėlusį, ilgais nagais, nešvariais rūbais senelė, nei kiek nepanaši į gerą senelę, tai turbūt greičiausiai ragana. Mergaitė iškart norėjo bėgti, bet negalėjo nei kojos pajudinti, voratinkliuose įsipainiojo. O senelė tik garsiai nusikvatojo ir tarė:

-Labai gardžiai tave vakarienei surysiu, labai skaniai kvepi...

Karolina ne juokais išsigando, bet neparado vilties ištrūkti. Prisiminė, kad palto kišenėje buvo įsidėjusi senelės šukas, tam, kad ne taip liūdna būtų eiti. Pamastė, mano senelė tai užmigdavo, kaip aš jai plaukus šukuodavau, gal ir ši negeroji ragana užmigs ir gal paspruksiu...

-Senele: -drebančiu balsu prabilo mergaitė.

-Aš tik žibalo atėjau ir aš tau labai atsidėkosiu, aš tave sušukuosiu...

Ragana niekada negirdėjo kreipiantis į ją taip gražiai, senele, todėl sutiko. Karolina pradėjo raganai plaukus šukuoti, neskubėdama, labai atsargiai po vieną plaukelį. Po valandėlės girdi knarkimą. Tada šukas apvyniojo voratinkliais ir paliko plaukuose, o pati tyliai ant pirštų galiukų link durų. Durys labai sugirgždėjo, ragana šoko iš miego susitrenkė į lubas galvą, norėjo griebti jau mergaitę, bet įstrigo į voratinklius. Karolina tuo pasinaudojo ir išskuodė atgal į tamsą, bet jau nei kiek nebaisių... Čia Mikutis laukė savo eilės padėti. Kaip tik senė ragana išsivadavusi iš voratinklių lėkė pro duris, Mikutis pasipainiojo po kojų, ragana griuvo, ritosi kūlversčiu ir nugarmėjo į didžiulę duobę iš kurios jau niekada neišlipo.

Karolina buvo pasislėpus už medžio ir viską matė. Jie su katinėliu apsikabino, buvo labai laimingi, kad pavyko nugalėti blogą raganą. Prie namelio pamatė žibalo, jo prisipylė ir nuskubėjo namo. Namuose jau buvo neramu, seneliai nežinojo ką daryti kur ieškoti, visus kaimynus sukvietė ir tarėsi miškan eiti. Tik staiga durys atsidarė. Anūkėlė puolė seneliams į glėbį ir prašė nepykti. Pykčiui čia ir nebuvo vietos. Visi buvo laimingi. O išgirdę kas raganai nutiko, dar labiau džiūgavo. Jie žinojo, kad dabar bus visada laimingi niekada neužges namuose šviesa, nes toki buvo raganos kerai. Draugystė nugalėjo blogį.

Rojaus mama 😊